

Stuur eens een boek op wereldreis

DOOR HÉLÈNE OUWERKERK

DELFT - Wie iemand uit een restaurant weg ziet lopen, terwijl zijn boek op tafel achterblijft, moet er niet gelijk achteraan rennen. Grote kans dat je te maken hebt met een bookcrosser. En bookcrossers laten met opzet hun boeken liggen. Zij laten ze vrij.

Bookcrossing is een wereldwijd fenomeen dat in 2001 is begonnen. Sinds die tijd is het aantal bookcrossers enorm gegroeid. Wereldwijd zijn ruim vijftienduizend mensen bezig met bookcrossing en samen hebben ze maar liefst 3,7 miljoen boeken op 'reis' gestuurd. In Nederland zijn 9000 bookcrossers. Deze bookcrossers vinden het spannend om te zien waar het boek heen reist en wat anderen ervan vinden.

Sasa Kos en Clara Spook zijn twee van die bookcrossers. Sasa is twee jaar geleden begonnen met bookcrossing. Clara doet het sinds november. "Ik had er

al van gehoord maar toen ik op het station een boek vond, ben ik begonnen", vertelt ze. Welke boeken geschikt zijn om voor bookcrossing op reis te sturen is voor de beide dames heel verschillend. "Ik kan moeilijk afstand doen van mijn boeken. Maar ik geef aan de andere kant wel weer graag boeken weg", zegt Sasa. "Eigenlijk wil ik alleen maar boeken wegsturen die ik zelf ook heel goed vind. Dan wil ik die ander dat plezier gunnen om ervan te genieten. Een boek wegdoen dat ik zelf niet leuk vind zal ik niet gauw doen".

Clara zit weer met hele andere zaken. "Ik probeer een boek neer te leggen op een plek dat betrekking heeft op het boek. Zo heb ik het jeugdboek 'Een bezem in het fietsenrek' achtergelaten in een fietsenstalling. Maar het is niet altijd makkelijk om een geschikte plek te vinden. Daar worstel ik dan mee". Het achterlaten levert, zo ervaren de beide vrouwen toch vaak hilarische situaties op. "Mensen komen dan achter je aan met de melding 'mevrouw u vergeet uw boek!'"

Sasa Kos en Clara Spook laten hun bookcrossing-boeken zien. Deze boeken zullen hun eigen weg door de wereld vinden. FOTO: WHK/LEUNIS VERLINDE

Bookcrossing: een nieuwe rage

Bookcrossing is een wereldwijd fenomeen waarbij enthousiaste lezers over de hele wereld hun passie met anderen delen. Bookcrossers doen dit door hun boeken los te laten in het 'wild' in de hoop dat een ander het vindt, het leest en het boek weer loslaat voor een volgende lezer. Bookcrossing combineert avontuur met de drive om mensen enthousiast te maken voor het boek. Het is natuurlijk heel spannend om een boek te vinden of te kijken of iemand jouw boek vindt. Via de website www.bookcrossing.com of www.bookcrossing.nl kan men zich aanmelden, een boek registreren en aangeven waar het boek wordt losgelaten. Mede-bookcrossers kunnen dan op dit boek gaan jagen.

Globetrotters van formaat

Waar reizen onze boeken met bookcrossing heen? Dat houdt de duizenden Nederlandse bookcrossers uiteraard enorm bezig. Boeken reizen soms de hele wereld over. Er zijn dan ook overal wel bookcrossing-boeken te vinden. Zo zwerven er in Nederland op dit moment ruim 2100 boeken. In de Verenigde Staten zoeken 13.000 boeken naar een nieuwe eigenaar, in Engeland zwerven 5600 boeken rond en in Australië zijn 1700 boeken verspreid over de grote steden maar ook in de outback. Maar zelfs in landen als Oeganda, Afghanistan en Mauritius is een enkel boek aan het zwerven. Dicht bij huis in Delft zwerven de nodige boeken rond. Een bekende bookcrossingplek is bijvoorbeeld stadscafé De Waag.

Meedoen is simpel

Ook zin om mee te doen, dat kan Hoe meer mensen het doen, hoe leuker. Aanmelden kan via de site www.bookcrossing.com.

Dan komt men op de Engelstalige site waar men zich via 'join bookcrossing' kan aanmelden. Vervolgens moet je een boek registreren, een label uitprinten, de BCID-code op het label vermelden en dit op het boek plakken en wegleggen op een plek. Het is net paaseieren verstoppertje, maar dan leuker!

Contacten leggen

Bookcrossing is ook een hele leuke manier om leesfans te ontmoeten. Op het forum op de Nederlandse website maar ook tijdens de meetings. De bookcrossers komen dan samen en wisselen uiteraard boeken uit.

Hier liggen boeken op lezers te wachten...

Er blijken zestien boeken ongeclaimd ergens in Delft te liggen. Namelijk op deze plekken: in een brievenbus, in winkelcentrum "In de Hoven", in Delftstede, Phoenixstraat 66, in de parkeergarage Phoenixstraat, in kinderdagverblijf Reki, Kluizenaarsbocht, op het station, in de trein van Delft naar Den Haag CS, in de Hema, in het Sportfondsenbad, in café/restaurant De Waag, in het centrum van de stad en in De Gravin.

Ooggetuige van de oorlog

Dagboek van Kees Tetteroo geeft uniek beeld van donkere periode

DEN HOORN - "De vele dingen die mijn aandacht trokken heb ik zo veel en zo goed mogelijk beschreven, hopende dat de lezer met belangstelling de gebeurtenissen die achter ons liggen en zo spoedig vergeten worden, zal lezen." Dat schrijft de veeverloskundige Kees Tetteroo in 1944, als hij voor de tweede keer zijn in 1936 begonnen dagboek overschrijft. Vijf dikke schriften vol trof zijn dochter Gemma van Winden haast een halve eeuw later op de vlaming van haar ouderlijk huis aan. Een uniek en persoonlijk oorlogsdocument, zoals we dat in Nederland niet kennen. Op 23 maart verschijnt 'Mijn Dagboek' in boekvorm. "En eigenlijk heb ik het idee dat mijn vader het allemaal lachend van boven gadeslaat", vertelt Gemma van Winden. "Want hij had echt een bedoeling met zijn dagboek. Het ging allang al niet meer om het informeren van zijn broer, die in 1936 naar Nieuw-Guinea vertrok als missionaris. Dat was wel de aanleiding, maar gaandeweg gebeurde er zo veel dat mijn vader zijn dagboek ombouwde tot een soort kroniek."

En dus treft de lezer naast de helder geschreven, observerende teksten van Kees ook allerlei krantenknipsels en andere dingen aan die de context van het dagboek prachtig weergeven. Gemma laat een pagina zien met een lommerbriefje uit Rotterdam. De randen van het papierje zijn geblakerd en verschromeld, stille getuigen van het

Vrolijke feestgangers poseren naast een grimmig hakenkruis in een idyllisch polderlandschap. Een bijna onwerkelijke foto, genomen door Kees Tetteroo.

inferno dat op 14 mei in de Maasstad losbrak toen de Duitsers hun bombardement uitvoerden. "Dat briefje dwarrelde zomaar uit de lucht, vlak voor de voeten van mijn vader. Ik krijg er nog kippenvel van als ik het zie."

Rotterdam

Wat het dagboek van Kees Tetteroo echter helemaal uniek maakt zijn de vele foto's, die hij zelf maakte. "Mijn vader had een 'Ausweis' waarmee hij als

veeverloskundige overall kon komen. Hij was dus ook in staat om overall foto's te maken. Zo is hij kort na 14 mei naar Rotterdam gegaan om er foto's van de verwoeste stad te maken." Dat fotograferen moest heimelijk gebeuren, want de Duitsers duldden geen pottenkijkers. "Dus had mijn vader een vliegeniersjas met speciaal daarin een verborgen knoopsgat waardoorheen hij fotografeerde." Jarenlang beschreef Kees trouw de gebeurtenissen die hij mee-

maakte, tot op zekere dag het verhaal opeens stopt. Want op 3 maart 1945 blijven de pagina's blanco. "Maar mijn vader kan toch niet zomaar gestopt zijn, na al die jaren van toewijding?" denkt Gemma. "Zijn kladschrift loopt wel door tot maart 1947, maar daarmee kan ik het boek niet afmaken. Ergens heb ik wel het gevoel dat ik mijn vaders werk nu afmaak. En misschien slingert het zesde deel van zijn dagboek nog ergens rond." Bevrijdingsdag was voor de fa-

Korting

Een fraai uitgegeven boekwerk als het 520 pagina's tellende, rijk geïllustreerde 'Mijn Dagboek' zou eigenlijk ruim 50 euro moeten kosten.

Maar omdat zowel Gemma van Winden als uitgeverij Aprilis het allebei heel belangrijk vinden dat het boek voor zo veel mogelijk mensen bereikbaar wordt, is een bodemprijs van slechts €34,95 vastgesteld.

En wie zich voor 23 maart inschrijft kan het oorlogsdagboek van Kees Tetteroo zelfs voor een gereduceerde prijs van €29,95 kopen, een korting van 5 euro.

Men kan zich voorinschrijven door voor 23 maart een mailtje te sturen naar het volgende adres: oorlogsdagboek@gmail.com.

milie Tetteroo hoe dan ook geen feestdag. De aanstaande schoonvader van Kees werd op die vijfde mei in Kwintshoek door een verdwaalde Duitse kogel geraakt. In het ziekenhuis in Delft bloedde hij dood, omdat alle dokters en verpleegsters de bevrijding aan het viers waren... "Nee, voor mijn familie is Bevrijdingsdag nooit een feest geweest. Misschien praatte mijn vader er daarom ook nooit over. En bleven zijn dagboeken al die tijd dicht..."